

1908, altsaa ikke er meget gammelt, wide de, hvilken Række af Detailregler man har maattet give for at fortolke disse Bestemmelser. Dette, at der til en Ejendom er knyttet Landbrug eller Havebrug som Næringsvej, er blevet fortolket saaledes, at hvis Brugeren blot fik en Indtægt af Betydning af Landbruget eller Havebruget, var dette tilstrækkeligt, og for Havebrugets Vedkommende er der endda sagt, at hvis det blot var en stadig og ikke uvæsentlig Indtægt for ham, var dette tilstrækkeligt. Men medens det ved de andre Fradragsejendomme, hvor Fradraget er knyttet til Beboernes Forhold, en Gang for alle er givet, at det skal være jordløse Huse, er man gaaet saa langt ned i Fordringen om Jordtilliggende ved den første Gruppe af Ejendomme, at det egentlig kunde være minimalt, naar blot Beboernes Forhold svarede til de Forhold, som man kræver af Beboerne for de andre Ejendommers Vedkommende. Man er dernæst gaaet saa vidt, at man ikke alene har taget ubebyggede Lodder ind med i dette, og, hvad der vel kan være rimeligt, medregnet saadanne Jordlodder, der udlejes til Græsning og Højbjærgning, men ogsaa saadanne Ejendomme, som brugtes f. Eks. til Græsgange, udlejede til næringsdrivende: Vognmænd og Slagtere osv., ere tagne med ind under dette: Ejendomme, hvortil der er knyttet Landbrug og Havebrug. Det viser, hvor vanskelig i Virkeligheden Fortolkningen har været. Man maa derfor ganske billige, at dette Krav slettes, og at man i Stedet siger, at Ejendomme paa Landet og paa Købstædernes Markjorder faa Fradrag uden Hensyn til den begrænsende Bestemmelse i den nugældende Lov.

Saa kommer jeg til den anden Gruppe af Ejendommene. de Ejendomme, til hvilke man har knyttet et Krav om Beboernes Forhold. Det er altsaa Ejendomme, der bebos af een Familie, som skal høre til Arbejderklassen eller ernære sig ved Fiskeri eller Haandværk uden fremmed Medhjælp. Ogsaa dette har været underkastet mange, mange Fortolkninger. Naturligvis har man givet Ordet „Arbejderklassen“ den videste Fortolkning, omtrent paa lignende Maade, som man har fortolket det, forekommer det mig, i Sygekasseloven. Men der er her mange Detailbestemmelser. Tage vi saaledes en Pakkepostmester, regnes han med, og naar han bebos et Hus, er der Fradrag, men en Togfører, for ham er der ikke Fradrag. Det er en Bestemmelse, som findes i det Cirkulære, der er gældende i

Øjeblikket. En Handelsbetjent, som bor i Huset, er der Fradrag for, men hvis han af en Fejltagelse skulde være Bogholder, saa er der intet Fradrag. Man maa indrømme, at dette ingenlunde er heldigt. Naar Huset bebos af en Familie, og der kun lejes eet Værelse ud i Huset, og det ikke stadig, saa er der intet Fradrag; naar Huset staar tomt nogen Tid, er der intet Fradrag, om det derimod er Ejeren eller en Lejer, der bor i Huset, gør ingen Forskel. Hvad Ejeren er, og hvem han er, det er ganske ligeegyldigt, det hele staar paa, kommer an paa, hvad Beboerne ere.

For disse Ejendommers Vedkommende have nu Forslagsstillerne ikke hævet disse Krav, kun paa et enkelt Punkt, nemlig Kravet til „uden fremmed Medhjælp“, har man ladet det falde bort. Dette gjaldt jo kun Haandværkere, den Haandværker, som beboede Huset, maatte ikke bruge fremmed Medhjælp. Her i Forslaget findes den Fordring ikke stillet. Dette har ganske min Sympati. For det første var det vanskeligt at forstaa Loven. Der staar saaledes: og hvis Beboere ernære sig ved Fiskeri eller Haandværk uden fremmed Medhjælp; man kunde nemt efter dansk Sprogbrug forstaa det saaledes, at det ogsaa gjaldt Fiskeri. Det er imidlertid ikke Tilfældet, og det er ikke fortolket paa den Maade. Naar f. Eks. en Skipper, der ejer et Fiskefartøj, bebos et saadant Hus og til sit Fartøj bruger megen Medhjælp, saa kan Huset altsaa faa Fradrag; men hvis der bor en Haandværker, som blot en Gang imellem benytter en Svend, saa kan Huset intet Fradrag faa. Og derfor mener jeg — saaledes har jeg forstaaet Lovforslaget — at disse Ord „uden fremmed Medhjælp“ ere slettede af den Grund, at man ikke vilde have denne Ubillighed. Man har saa tilføjet den Bestemmelse, at det skulde være et Hus paa Købstadgrund, og det er ganske nødvendigt, at man føjer dette til, for da man har givet alle Ejendomme paa Landet og paa Købstædernes Markjorder det bestemte Fradrag, saa maa, naar man kommer til Købstæderne, og man ikke der vil give det samme Fradrag, de Bestemmelser, man nu har, kun gælde Købstæderne.

Men det er paa dette Punkt, at jeg maa sige, at jeg ikke kan følge de ærede Forslagsstillere. Deres Forslag er ganske vist et Fremskridt, men det er ikke Fremskridt nok, deres Forslag er nok radikalt, men det er ikke radikalt nok. Naar de overhovedet ville gaa til dette, som jeg er ganske enig med dem i, det ensar-